

[Gustav Pedersen.]

Arbejdspladsen for at se, om der kom noget. De har ikke kunnet bevare deres Ret, de har opbrugt de 3, 4 og 5 Aars Maksimum, og de kan endnu komme ud for Arbejdsløshedsdage, fordi der nu engang ikke er skabt saa gode Trafikforbindelser, at det hele er kommet i Orden igen. Hvis saadanne Folk bliver arbejdsløse og der ikke er Ret til denne Dispensation, vil det altsaa sige, at de har ingen Adgang til at faa Undersøttelse. Derfor har vi stillet Ændringsforslaget under Nr. 7 om indtil videre at bevare denne Dispensationsret. Vi har endvidere stillet Ændringsforslag gaaende ud paa at fjerne en Del af de Ændringer, der blev gennemført ved Revisionen af 1942, det vil sige den Del af Ændringerne, som var særlig konjunkturpræget, og som det i og for sig er meningsløst at føre videre, naar normale Forhold skal genindføres.

Vi har ligeledes foreslaet Ordningen med de saakaldte Arbejdskort ophævet. Denne Ordning blev indført for at imødegaa den stadige Kritik fra Folk, der paaastod, at Arbejderne baade havde Arbejde og fik Understøttelse, altsaa bedrog Kasserne, og endvidere den Kritik, der gik ud paa, at man ikke i tilstrækkeligt Omfang vilde være arbejdssøgende. Det har vist sig — og jeg tror, jeg har Lov til at sige, at jeg taler af praktisk Erfaring —, at Besværet med disse Arbejdskort ikke staar i et blot taalelig rimeligt Forhold til den Nytte, de gør. Sagen er jo nemlig den, at paa de regulære Arbejdspladser respekterer man Arbejdskortordningen; den regulære Virksomhed, der tager en arbejdsløs i Arbejde, forlanger selvfølgelig at faa Mandens Arbejdskort og giver ham det tilbage igen, udfyldt paa normal Maade, naar den paagældende igen bliver arbejdsløs. Men til Gengæld var det aldrig her, der fandtes Uregelmæssigheder over for Arbejdsløshedskasserne. Der var ikke Mulighed for at gaa til Kontrol og samtidig have Arbejde. En anden Ting er den i Kanten liggende Beskæftigelse, altsaa der hvor det kan være svært at sige, om der er Tale om egentligt Arbejde eller Fritidsbeskæftigelse. Jeg kan nævne, for at tage et ikke helt ualmindeligt Eksempel, at en Mand ved Foraarstid entrerer med en anden Mand om at grave en Have og betaler ham et Beløb for det — det kan sommetider være

en Mand, der har Arbejde, og det kan sommetider være en arbejdsløs. I saadanne Tilfælde kunde der maaske findes Eksempler paa, at Beløbene ikke blev anmeldt til Arbejdsløshedskassen. Om de findes, ved jeg ikke, men det er muligt. Men jeg er til Gengæld nogenlunde sikker paa, at det er meget faa af dem, der entrerer om et saadant Stykke Arbejde, der tænker paa at forlange den paagældende Mandes Arbejdskort og faa paaført det, hvad han har tjent ved et saadant Stykke Arbejde, alene af den Grund, at Manden i mange Tilfælde bliver engageret paa et Tidspunkt, hvor han allerede er i Arbejde paa anden Maade. Jeg kunde nævne en Række andre Eksempler.

Det er jo ikke nogen billig Historie, hverken for Staten eller for Arbejdsløshedskasserne, at have disse Arbejdskort. Jeg skal senere omtale, hvor megen Kontrol der i øvrigt er, men det har i hvert Fald vist sig, at Arbejdskortordningens Nytte er problematisk, og det er for saa vidt ogsaa erkendt af Regeringen, eftersom den har meddelt, at den lader et Embedsmandsudvalg arbejde med Muligheden for at finde en anden Form for Kontrol. Der er jo imidlertid ikke noget som helst til Hinder for, at dette Arbejde kan fortsættes, uanset om vi har Arbejdskortene eller ej. Jeg kan ikke se, at det, naar man nu har konstateret, at Arbejdskortenes Værdi er problematisk, og man i øvrigt paa videre Felter over Kontrol med Arbejdsløshedskasserne og med de arbejdsløshedsunderstøttede, er nødvendigt at fortsætte med denne store administrative Udgift, blot fordi man i et Udvalg arbejder med Spørgsmaalet om Kontrol. Vi har derfor foreslaet, at det Afsnit i selve Arbejdsløshedsloven, der vedrører Arbejdskortene, udgaar.

Der kom i 1942 en Bestemmelse gaaende ud paa, at i de Tilfælde, hvor Understøttelsen til Ikke-Forsørgere under 25 Aar var mere end $\frac{3}{4}$ af Understøttelsen til Forsørgere under 25 Aar, blev der ikke ydet Statstilskud i Forhold til Differencen. Der er ikke saa farlig mange Penge for Statskassen i denne Bestemmelse. Hvis man vil tage Tallene i Bilaget til Betænkningen eller i Bemærkningerne til Lovforslaget, vil man se, at det er praktisk talt en Fjerdedels Grænse, der er mellem Forsørgere og Ikke-Forsørgere,